

Док год стихијски, импулсивно и на мах бранимо цркву – ништа одбранити нећемо осим привида да смо учинили нешто важно и велико.

Да ми ко не замери (а и да замери не марим два посто) црква се не брани бусањем о груди с којих виси распеће од пола метра и великим речима, већ великим делима.

Да се разумемо, ништа нисам бољи од других па најпре прекоревам себе, јер и ово што чиним није одбрана цркве већ пусто пискарање и уместо за плајвазом ваљало би ми бити на служби, јутрењу, Литургији, исповести, причести...то су велика дела!

Тако се брани црква – у њој, у смирењу срца, душе, разбарушених емоција...

У дому се брани црква.

У заједништву породице, у послушању ближњег свог и себе самога.

У томе што у време ове погани од пошаста нећемо једни другима бти звери већ јевађелисти и мирносице.

Подвижништво је данас се наћи човеку као човек.

Пружити руку, загрлити, стати до пријатеља а не на пушкет од њега (само без лекција о дистанци, превентиви и томе да не тражим помоћ лекара ако оболим већ попа)...

Чувајмо се болести а не човека!

Писах већ: ако данас у брату видим звер у коме ћу сутра угледати анђела?!

Тако бранимо цркву као стожину вере, векова и српства, а нисмо се, вала, прославили о Васкрсу...

У супротном бранимо тек камен на камену, циглу на цигли, врата а не двери...

Не стоје Дечани вековима што је камен вечан но што су Србином подупрети.

Живим, умрлим и још нерођеним једнако подупрети.

То што су несоји са Н1 покушали да учине – то је ни по јада!

Зашто ћутимо на оно што Шиптари чине својатајући наше светиње?!

Није то пука провокација већ црни, злокобни план који су намерени да спроведу јер...

Ћутимо, дабоме!

Зато што смо умногоме прежалили Косово и Метохију и немојмо да се лажемо како није тако! Зато што нам је Богородица Љевишка предалеко, Проклетије превисоке, Дрим предубок, Ћаковица прешиптарска...

Мало великих речи, мало бусања, мало родољубивих напева, понека псовка, и то је то (слава и част изузецима)!

Зашто?!

Зато што смо умногоме прежалили Косово и Метохију и немојмо да се лажемо како није тако!

Зато што нам је Богородица Љевишка предалеко, Проклетије превисоке, Дрим предубок, Ћаковица прешиптарска...

Страхујем да за Косовом и Метохијом патимо таман колико стане у три- четири строфе рољубивог спева у пијаним кафанским ноћима.

На послетку, пристаћемо на све вајкајући се како је то једини пут.

Најлакши, запрво, једини никако, али лакше нам је речи како се ту ништа нисмо питали!

А, ко и шта да пита човека без гласа?!

Живог крајпуташа?

Када сам последњи пут био у Самодрежи брат и ја смо на брзину сакупили ђубрета из ње колико је стало у десетак кеса.

Није то залудан посао без разлике што су је Шиптари вероватно већ истог дана затрпали са још толико смећа, јер залудно је то што они чине док год је Србина да понесе колико само у две шаке стане!

За Косовом и Метохијом се не пати већ му се радује! Патиш за оним што си изгубио а радујеш се ономе где никад изгубљен ниси!

Не могу они да опогане док год смо ми спремни да посветимо!

У том си часу, Србине, ти и нафора и олтар и икона и ђакон и Литургија!

Нека је минут тињала воштаница у њој- нема те воде, ветра и јарости којом је могу угасити!

За Косовом и Метохијом се не пати већ му се радује!

Патиш за оним што си изгубио а радујеш се ономе где никад изгубљен ниси!

Опростите ми, или немојте, вољени моји, но ми се бијемо с поветарцима док нас кошаве туку ко папратишта!

Рекох и поновићу – кудим себе првенствено јер ништавнији сам од свакога!

Није обавеза већ призив свакога да чувамо и бранимо свету Српску православну цркву, јер она је сачувала и одбранила човека у нама!

Није нам црква угоржена што су јој несоји близу – већ што нам је Грачаница далеко...

Нема ту друге истине!

Завршићу с оном једином како се може завршити, а нама се ваља добро размислити:
**АКО ТЕ ЗАБОРАВИМО КОСОВО И МЕТОХИЈО – ДАБОГДА НАС ПОТОМЦИ
ЗАБОРАВИЛИ!!!**

Како чинили – тако нам Бог помогао!

(ИН4С)